

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Καὶ **ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους εἰς τοὺς γάμους, καὶ οὐκ ἤθελον ἔλθειν.**

Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους λέγων· εἶπατε τοῖς κεκλημένοις· ἰδοὺ τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπῆλθον, ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ· οἱ δὲ λοιποὶ κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν.

Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ὠργίσθη, καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε.

Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ· ὁ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι· πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἐὰν εὑρητε καλέσατε εἰς τοὺς γάμους.

Καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ὁδοὺς συνήγαγον πάντας ὅσους εὔρον, πονηροὺς τε καὶ ἀγαθοὺς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων.

Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμένους εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἔνδυμα γάμου, καὶ λέγει αὐτῷ· ἑταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; ὁ δὲ ἐφिमώθη. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· δῆσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας ἄρατε αὐτὸν καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὁδόντων.

Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Ἀπόδοση στη νεοελληνική:

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν:

«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἕνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ κάνη τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του. Καὶ **ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ καλέσουν τοὺς καλεσμένους εἰς τοὺς γάμους, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἔλθουν.**

Πάλιν ἔστειλε ἄλλους δούλους μὲ τὴν ἐντολήν, «Νὰ πῆτε εἰς τοὺς καλεσμένους: ἑτοίμασα τὸ γεῦμα μου· οἱ ταῦροι καὶ τὰ μανάρια ἔχουν σφαγῇ καὶ ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Ἐλᾶτε εἰς τοὺς γάμους».

Αὐτοὶ ὅμως τοὺς ἠγνόησαν καὶ ἔφυγαν, ὁ ἕνας εἰς τὸ χωράφι του, ἄλλος εἰς τὸ ἐμπόριόν του. Οἱ λοιποὶ, ἀφοῦ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, τοὺς ἐκακοποίησαν καὶ τοὺς ἐσκότωσαν.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ὅταν τὸ ἄκουσε, ὠργίσθηκε καὶ ἔστειλε τὸν στρατόν του

καὶ ἐξωλόθρευσεν τοὺς φονηὰδες ἐκείνους καὶ ἔκαψε τὴν πόλιν τους.

Τότε λέγει εἰς τοὺς δούλους του, «Ὁ μὲν γάμος εἶναι ἕτοιμος, οἱ καλεσμένοι ὅμως δὲν ἦσαν ἄξιοι. Πηγαίνετε λοιπὸν εἰς τὰ σταυροδρόμια καὶ ὅσους βρῆτε, καλέστε τους εἰς τοὺς γάμους».

Καὶ οἱ δούλοι ἐβγῆκαν εἰς τοὺς δρόμους, ἐμάζεψαν ὅλους ὅσους εὗρηκαν, κακοὺς καὶ καλοὺς, καὶ ἐγένετο ἡ αἵθουσα τοῦ γάμου ἀπὸ φιλοξενούμενους.

Ὅταν δὲ ἐμπῆκε ὁ βασιλεὺς νὰ δεῖ τοὺς φιλοξενούμενους, εἶδε ἐκεῖ ἕναν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἔνδυμα γάμου, καὶ τοῦ λέγει, «Φίλε, πῶς ἐμπῆκες ἐδῶ χωρὶς νὰ ἔχῃς ἔνδυμα γάμου;», αὐτὸς δὲ ἔμεινε βουβός. Τότε εἶπε ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς ὑπηρέτας, «Ἀφοῦ τοῦ δέσετε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια, σηκώστε τον καὶ ρίξτε τον ἔξω εἰς τὸ σκοτάδι· ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν».

Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, λίγοι ὅμως εἶναι οἱ ἐκλεκτοί».